Olli Mäenpää
8.5.2026

Perustuslakivaliokunnalle

Hallituksen esitys laeiksi sosiaalihuoltolain, ikääntyneen väestön toimintakyvyn tukemisesta sekä iäkkäiden sosiaali- ja terveyspalveluista annetun lain ja sosiaali- ja terveydenhuollon asiakasmaksuista annetun lain muuttamisesta (HE 113/2025 vp) – Sosiaali- ja terveysvaliokunnan mietintöluonnos 8.4.2026

Sääntelyn täsmällisyys

Perustuslakivaliokunnan arvio

Arvioidessaan hallituksen esitystä perustuslakivaliokunta kiinnitti lausunnossaan (PeVL 51/2025 vp) huomiota siihen, että ehdotettu sääntely teknologisten ratkaisujen käyttämisestä jää sosiaalihuoltolain 3 ja 47 §:ssä varsin laaja-alaiseksi (kappale 6).

Valiokunta kiinnitti niin ikään huomiota siihen, että perusoikeuksien kannalta merkityksellisten teknologisten välineiden hyödyntämisen tulee perustua lakiin. Tämä johtuu paitsi perusoikeuksien yleisistä rajoitusedellytyksistä myös perustuslain 2 §:n 3 momentin mukaisesta oikeusvaltioperiaatteesta sekä 80 §:n 1 momentin vaatimuksesta säätää yksilön oikeuksien ja velvollisuuksien perusteista lailla. Siten on välttämätöntä, että perusoikeuksiin vaikuttavasta teknologian käytöstä sosiaalihuollossa säädetään lailla viivytyksettä (kappale 4).

Perustuslakivaliokunta viittasi lausunnossaan siihen, että valiokunnan saaman selvityksen mukaan ehdotetun sosiaalihuoltolain 3 §:n 8 kohdassa tarkoitetuissa teknologisissa ratkaisuissa voi olla kyse esimerkiksi turvaliedestä, automaattivalaistuksesta, hoivakameroista, turvamatoista tai etäpalveluista. Kyse on siten perusoikeuksien kannalta keskenään hyvin erityyppisistä teknologioista ja käyttötarkoituksista, joita ei lainsäädännössä ole kuitenkaan juurikaan eroteltu ja joiden käyttämiselle ei juurikaan ole ehdotettu säädettäväksi erilaisia edellytyksiä. Perustuslakivaliokunta kiinnitti edelleen huomiota siihen, että sääntelyn vaikutukset perustuslain 10 §:ssä turvattuihin oikeuksiin ovat hyvin erilaisia esimerkiksi silloin, kun kyse on menetelmästä, jota käyttämällä asiakas voi itse ottaa yhteyden palveluntarjoajaan, kuin silloin, kun kyse on jonkinlaisesta automaattisesti asiakkaan liikkumista tarkkailevasta laitteistosta (ks. PeVL 24/2022 vp, kappale 8). Nyt valitun sääntelytavan vuoksi ehdotetuista säännöksistä ei esimerkiksi käy ilmi, onko kyse jatkuvaluonteisesta tarkkailusta vai henkilön oma-aloitteisesta yhteydenpidosta. Osittain lakiehdotuksen mukaisissa teknologisissa ratkaisuissa voi olla kyse myös sellaisista teknologioista (esimerkiksi liikkeeseen reagoivasta automaattivalaistuksesta), joita käytettäessä ei rajoiteta perusoikeuksia eikä säännellä niiden käyttöä ja joiden käytöstä ei välttämättä olisi edes säädettävä laissa (kappale 8).

Ehdotettu sääntely teknologisten ratkaisujen käytöstä jäi valiokunnan arvion mukaan perusoikeuksien yleisiin rajoitusedellytyksiin kuuluvan täsmällisyys- ja tarkkarajaisuusvaatimuksen kannalta liian yleispiirteiseksi ja erittelemättömäksi. Sääntelyä oli välttämätöntä täsmentää merkittävästi niin, että siitä käyvät nyt ehdotettua selvemmin ilmi eriasteisesti perusoikeuksiin puuttuvat teknologiset ratkaisut ja niiden käytön edellytykset ja rajoitukset. Tällainen muutos on edellytyksenä 1. lakiehdotuksen käsittelemiselle tavallisen lain säätämisjärjestyksessä (kappale 9).

Lisäksi perustuslakivaliokunta korosti, ettei vaatimus täsmällisestä ja tarkkarajaisesta sääntelystä merkitse, että kustakin käytettävästä teknologisesta ratkaisusta olisi säädettävä yksityiskohtaisesti, vaan riittävää on ratkaisujen jaottelu ja lainsäädännöllinen eriyttäminen niiden vaikutusten kannalta. Sääntelyssä tulisi mahdollistaa myös teknologian kehittymisen huomioon ottaminen (kappale 10).

Valiokunta korosti lausunnossaan myös, että teknisten ratkaisujen avulla voi olla mahdollista parantaa ja täydentää hoitoa ja huolenpitoa eikä tällaisten ratkaisujen käyttäminen sinänsä itsessään ole perustuslain kannalta ongelmallista (PeVL 24/2022 vp, kappale 14). Lisäksi nyt ehdotetulla sääntelyllä teknologian käytöstä voitiin arvioida olevan perustuslain 19 §:n mukaisten perusoikeuksien turvaamiseen ja edistämiseen kytkeytyviä, perusoikeusjärjestelmän kannalta hyväksyttäviä ja painavia perusteita (ks. myös PeVL 24/2022 vp, kappale 7). (kappale 3)

Sosiaali- ja terveysvaliokunnan mietintöluonnos

Teknologisten ratkaisujen määritelmän täsmentäminen. Perustuslakivaliokunta edellytti säätämisjärjestyskysymyksenä ehdotettua sääntelyä täsmennettäväksi niin, että siitä käyvät ehdotettua selvemmin eriasteisesti perusoikeuksiin puuttuvat teknologiset ratkaisut ja niiden käytön edellytykset ja rajoitukset, sillä perusoikeuksien kannalta merkityksellisten teknologisten välineiden hyödyntämisen tulee perustua lakiin. Jokaisesta käytettävästä teknologisesta ratkaisusta ei kuitenkaan tarvitse säätää yksityiskohtaisesti, vaan riittävää on ratkaisujen jaottelu ja lainsäädännöllinen eriyttäminen niiden vaikutusten kannalta.

Mietintöluonnoksessa ei ehdoteta täsmennettäväksi teknologisia ratkaisuja koskevaa sosiaalihuoltolain 3 §:n 8 kohtaa. Mietintöluonnoksessa ei myöskään esitetä erityisiä perusteluja tällaiselle sääntelyratkaisulle. Sääntelyä ei siten ole tältä osin täsmennetty perustuslakivaliokunnan edellyttämällä tavalla niin, että ”siitä käyvät nyt ehdotettua selvemmin ilmi eriasteisesti perusoikeuksiin puuttuvat teknologiset ratkaisut”. *Teknologisia ratkaisuja koskeva* täsmennys oli perustuslakivaliokunnan mukaan tavallisen lainsäätämisjärjestyksen käyttämisen edellytys. Vastaava arvio voidaan esittää mietintöluonnoksesta tältä osin.

Täsmentämisen tarvetta voidaan teknologisten ratkaisujen määrittelyn osalta edelleen katsoa olevan, sillä teknologisten ratkaisujen ala kattaisi esitettyjen perustelujen mukaan hyvin laaja-alaiset teknologiset ratkaisut. Niitä voisivat olla fyysinen laite, kuten tietokone, lääkinnällinen laite tai turvaranneke. Teknologinen ratkaisu voisi olla myös olla koodi, sovellus tai käyttöjärjestelmä, verkkopalvelu ja

digitaalinen alusta tai järjestelmä, johon yhdistyy laitteita, ohjelmistoja tai prosesseja. Myös tekoälyjärjestelmät kuuluisivat perustelujen mukaan teknologisiin ratkaisuihin. Ne kattaisivat myös teknisen valvonnan (esimerkiksi kamera- tai videovalvonnan) toteuttamiseen liittyvät teknologiset laitteet ja menetelmät. Tällaisten ratkaisujen käyttöön liittyy edelleen varsin erilaisia perusoikeusnäkökulmia, mikä on tunnistettu myös mietintöluonnoksessa. Näkökohta, jota on perusteluissa käsitelty erityisen puutteellisesti, on tekoälyn käyttäminen ja sen käyttämismahdollisuudet asiakasta koskevassa päätöksenteossa. Tämä havainto koskee tosin myös hallituksen esitystä.

Teknologisten ratkaisujen käytön edellytykset ja rajoitukset. Perustuslakivaliokunta piti välttämättömänä täsmentää merkittävästi myös teknologisten ratkaisujen käytön edellytykset ja rajoitukset määrittelevää sääntelyä niin, että siitä käyvät nyt ehdotettua selvemmin ilmi eriasteisesti perusoikeuksiin puuttuvat rajoitukset. Tältä kannalta voidaan todeta, että mietintöluonnoksessa ehdotetaan sinänsä aiheellisesti täsmennettäväksi joidenkin teknologisten ratkaisujen käytön edellytyksiä ja rajoituksia etenkin siltä osin kuin on kysymys yksityiselämän suojaan puuttuvasta teknisestä valvonnasta. Nämä sinänsä aiheelliset täsmennykset eivät kuitenkaan riittävän kattavasti vastaa sitä perustuslakivaliokunnan edellytystä, jonka mukaan säännösperusteisesti tulisi määritellä ehdotettua selvemmin eriasteisesti perusoikeuksiin puuttuvien teknologisten ratkaisujen käytön edellytykset ja rajoitukset, vaikka jokaisesta käytettävästä teknologisesta ratkaisusta ei tarvitse säätää yksityiskohtaisesti.

Sovellettavien teknologisten ratkaisujen käytön edellytysten tarkemmalla määrittelyllä on merkitystä etenkin siltä kannalta, että sosiaalipalvelun toteuttamisessa saataisiin mietintöluonnoksen 47 §:n 1 momentin perusteella yleensä käyttää mitä tahansa teknologista ratkaisua, joka soveltuu käytettäväksi asiakkaan palveluissa ja vastaa hänen tarpeisiinsa. Nämä 1 momentissa määritellyt yleisluonteiset kriteerit ovat ongelmallisen väljiä siltä osin, kun laaja-alaisesti määräytyvää teknologista ratkaisua käyttämällä voitaisiin puuttua esimerkiksi perusoikeuksina suojattujen hyvän hallinnon ja oikeusturvan takeisiin, henkilökohtaiseen vapauteen, henkilötietojen suojaan tai kielellisiin oikeuksiin. Sääntelytavalla on merkitystä myös hallinnon lainalaisuusperiaatteen ja virkavastuun kannalta.

Mietintöluonnokseen sisältyvää teknologisten ratkaisujen käytön edellytyksiä ja rajoituksia määrittelevää sääntelyä arvioidaan seuraavassa myös erikseen itsemääräämisoikeuden ja oikeusturvan kannalta.

Itsemääräämisoikeus

Perustuslakivaliokunnan arvio

Perustuslakivaliokunnan mielestä perustuslaista ei sinänsä johdu estettä nyt ehdotetulle sääntelylle, jossa nimenomaista suostumusta ei edellytetä. Valiokunta kiinnitti kuitenkin huomiota riskiin siitä, että ehdotetun sääntelyn mukaan asiak-

kaan voi olla hyvin vaikea kieltäytyä käyttämästä yksityisyyttään kaventavaa teknologista ratkaisua, jos hän tarvitsee esimerkiksi palveluasumista tai kotihoitoa ja pelkona on, että kieltäytyessään hän ei saa tarvitsemaansa palvelua, joka ilman teknologian käyttöä olisi järjestettävissä perusoikeuksia rajoittamatta. Valiokunnan käsityksen mukaan sääntelyä asiakkaan ja tämän laillisen edustajan mielipiteen huomioon ottamisesta teknologisten ratkaisujen käytössä on syytä tiukentaa (kappale 14).

Sosiaali- ja terveysvaliokunnan mietintöluonnos

Sosiaali- ja terveysvaliokunta ehdottaa tältä osin sosiaalihuoltolain 47 §:n 1 momenttiin täsmennystä, jonka mukaan käyttöön otettavien teknologisten ratkaisujen soveltuvuus asiakkaan palveluihin ja toimenpiteisiin tulee arvioida yhteistyössä asiakkaan ja tarvittaessa hänen omaisensa ja läheisensä tai laillisen edustajansa kanssa asiakkaan palvelutarvetta arvioitaessa ja hänen asiakassuunnitelmaansa laadittaessa. Asiakkaan mielipide teknologisten ratkaisujen käyttöön pitää selvittää ja hänelle on selvitettävä, miten teknologisen ratkaisun käyttäminen vaikuttaa palvelun toteuttamiseen, ja mitkä olisivat vaihtoehtoiset palvelun toteuttamistavat ilman teknologista ratkaisua.

Ehdotetun 1 momentin täsmennyksen soveltamisessa tulee tältä osin lisäksi sovellettavaksi sosiaalihuollon asiakaslaki, jonka 8 §:n mukaan sosiaalihuoltoa toteutettaessa on ensisijaisesti otettava huomioon asiakkaan toivomukset ja mielipide ja muutoinkin kunnioitettava hänen itsemääräämisoikeuttaan. Asiakkaalle on annettava mahdollisuus osallistua ja vaikuttaa palvelujensa suunnitteluun ja toteuttamiseen. Sama koskee hänen sosiaalihuoltoonsa liittyviä muita toimenpiteitä. Asiakasta koskeva asia on käsiteltävä ja ratkaistava siten, että ensisijaisesti otetaan huomioon asiakkaan etu. Lisäksi asiakaslain 9 § koskee tilanteita, joissa asiakas ei kykene ilmaisemaan mielipidettään teknologian käyttöön.

Lisäksi mietintöluonnoksessa ehdotetaan 47 §:n 2 momenttia täsmennystä, jossa asiakasta havainnoivien teknologisten ratkaisujen – käytännössä erityisesti teknisen valvonnan – käytölle hänen kodissaan ja henkilökohtaisessa asuinhuoneistossaan määritellään lisäedellytykseksi se, että niiden käyttö on rajattu alueellisesti ja ajallisesti välttämättömään. Edelleen 4 momentissa edellytetään hallituksen esitystä vastaavasti, että teknologinen ratkaisu ei puutu asiakkaan eikä muun henkilön yksityiselämän ja henkilötietojen suojaan enempää kuin asiakkaan hoidon ja huolenpidon tarve välttämättä edellyttää.

Uudessa 3 momentissa ehdotetaan vielä säädettäväksi siitä, että 2 momentissa tarkoitetun teknologisen ratkaisun käytön asiakkaan palvelussa tulee olla välttämätöntä asiakkaan hoidon, huolenpidon ja turvallisuuden turvaamiseksi. Välttämättömyyden arviointi olisi mietintöluonnoksen perustelujen mukaan tapauskohtainen ja kokonaisvaltainen yksilöllinen arviointi asiakkaan tilanteesta eikä välttämättömyyden peruste voisi koskaan olla esimerkiksi riittämätön henkilöstö, sillä sen arviointi ei perustu asiakkaan yksilöllisen tilanteen arviointiin (s. 16).

Mietintöluonnoksessa ehdotetaan lisäksi 47 §:n uudeksi 4 momentiksi siirtyvän 3 momentin tarkentamista niin, että teknologisen ratkaisun käyttöönotossa ja käytössä on huolehdittava siitä, että sosiaalihuollon palveluissa henkilöstön määrä vastaa asiakkaan tarpeisiin.

Täsmennettäväksi ehdotetun sääntelyn tarkoituksena on määritellä tarkemmin eriasteisesti perusoikeuksiin puuttuvien teknologisten ratkaisujen käytön edellytykset ja rajoitukset, mitä perustuslakivaliokunta piti säätämisjärjestyskysymyksenä. Tätä tarkoittava sääntely muodostuu monitahoisuutensa vuoksi verrattain vaikeaselkoiseksi. Sen soveltamisessa olisi sosiaalihuoltolain 47 §:n soveltamisessa keskeinen merkitys edellytyksillä, jotka koskevat etenkin teknologisten ratkaisujen käyttämisen välttämättömyyttä, oikeasuhtaisuutta sekä alueellista ja ajallista rajaamista. Täydentävää merkitystä olisi lisäksi sosiaalihuollon asiakaslain säännöksillä.

Ehdotettua sääntelyn täsmentämistä voidaan kuitenkin kokonaisuutena arvioiden ja myös asiakaslain sisältämä sääntely huomioon ottaen ja sitä noudattaen pitää perusteltuna ja perustuslakivaliokunnan tiukentamisedellytystä riittävästi vastaavana. Tällaisilla teknisillä ratkaisuilla on lainmukaisesti sovellettuna mahdollista myös parantaa ja täydentää hoitoa ja huolenpitoa, joten niillä turvattaisiin myös perustuslain 19 §:n 3 momentissa turvattua oikeutta riittäviin sosiaalipalveluihin sen mukaan kuin lailla tarkemmin säädetään.

Perustuslakivaliokunnan täsmentämisedellytyksen kannalta arvioituna ehdotus on kuitenkin alaltaan suppea, koska ehdotetut täsmennykset rajoittuisivat vain asiakasta havainnoivien teknologisten ratkaisujen käytön edellytyksien määrittelyyn. Erityisesti tältä osin täsmentävän sääntelyn välttämättömyys on tosin sinänsä ilmeinen ja akuutein. Kuitenkin myös muiden eriasteisesti perusoikeuksiin puuttuvien teknologisten ratkaisujen käytön edellytyksiä määrittelevää sääntelyä voidaan perustuslakivaliokunnan esittämien perustelujen kannalta pitää perusteltuna. Tällainen sääntely edellyttäisi vaativuutensa vuoksi todennäköisesti sellaista selvitys- ja valmistelutyötä, joka on parhaiten tehtävissä ministeriön johtamassa valmistelussa.

Oikeusturva

Perustuslakivaliokunnan arvio

Perustuslakivaliokunta kiinnitti lausunnossaan lisäksi perustuslain 21 §:ssä turvatun oikeusturvan kannalta huomiota siihen, että teknologisen ratkaisun käyttäminen ilmenisi vain asiakassuunnitelmasta ja että se perustuisi asiakassuunnitelmasta vastaavan työntekijän harkintaan. Valiokunnan käsityksen mukaan esityksessä ei ole asianmukaisesti arvioitu sitä, miten asiakkaan oikeus oikeusturvaan toteutuu. Sosiaali- ja terveysvaliokunnan tulisi vielä pohtia keinoja vahvistaa asiakkaan oikeusturvaa (kappale 15).

Sosiaali- ja terveysvaliokunnan mietintöluonnos

Teknologisia ratkaisuja koskevan päätöksenteon ja asiakkaan oikeusturvan kannalta on keskeinen voimassa olevan sosiaalihuollon asiakaslain 6 §:n säännös, jonka mukaan sosiaalihuollon järjestämisen tulee perustua viranomaisen tekemään päätökseen tai yksityistä sosiaalihuoltoa järjestettäessä sosiaalihuollon toteuttajan ja asiakkaan väliseen kirjalliseen sopimukseen. Säännöstä täsmentää voimassa olevan sosiaalihuoltolain 45 §:n 1 momentin säännös, jonka mukaan asiakkaalla on oikeus saada kirjallinen päätös sosiaalipalvelujen järjestämisestä. Päätökseen saa 50 §:n mukaan vaatia oikaisua, ja oikaisuvaatimukseen annetusta päätöksestä saa 51 §:n mukaan valittaa hallinto-oikeuteen. Näihin oikeusturvan perusteet määritteleviin sosiaalihuoltolain säännöksiin ei nyt ehdoteta muutoksia.

Sosiaali- ja terveysvaliokunta ehdottaa 47 §:n uuteen 3 momenttiin lisättäväksi täsmentävän säännöksen, jonka mukaan asiakkaan 45 §:ssä tarkoitetusta päätöksestä tai asiakkaan ja palveluntuottajan välisestä sopimuksesta tulee käydä ilmi asiakkaan sosiaalipalvelussa käyttöön otettava 2 momentissa tarkoitettu teknologinen ratkaisu. Ehdotettu lisäys täsmentäisi erityisesti teknisen valvonnan mahdollistavien teknologisten ratkaisujen käyttöönoton osalta perustuslain 21 §:n mukaisesti asiakkaan oikeutta saada asiansa käsitellyksi asianmukaisesti ja saada oikeuksiaan ja velvollisuuksia koskeva valituskelpoinen päätös. Ehdotusta voidaan pitää perusteltuna.

Perustuslain 21 §:n kannalta ongelmalliseksi muodostuu kuitenkin 3 momenttiin lisättäväksi ehdotetun säännöksen soveltamisalan rajaaminen vain 2 momentissa tarkoitettuihin teknologisiin ratkaisuihin. Mietintöluonnoksen perusteluissa esitetyn tulkinnan mukaan 1 momentissa tarkoitettuja teknologisia ratkaisuja ei sisällytettäisi asiakkaan sosiaalipalvelujen järjestämistä koskevaan päätökseen. Tämän vuoksi asiakkaalla ei myöskään olisi muutoksenhakuoikeutta päätöksiin, joissa päätetään 1 momentin perusteella käytettävistä teknologisista ratkaisuista tai kieltäydytään niiden käyttämisestä (s. 20-21).

Esitetty tulkinta on ongelmallinen siltä kannalta, että jokaisella on perustuslain 21 §:n 1 momentin mukaan oikeus asiansa käsitellyksi asianmukaisesti lain mukaan toimivaltaisessa viranomaisessa sekä oikeus saada oikeuksiaan ja velvollisuuksiaan koskeva päätös tuomioistuimen käsiteltäväksi. Lisäksi oikeus saada perusteltu päätös kuuluu perustuslain 21 §:n 2 momentin mukaan hyvän hallinnon takeisiin, jotka turvataan lailla. Nämä perusoikeudet koskevat myös sosiaalihuollon asiakkaan asiaa ja siinä annettua päätöstä käytettäessä perusoikeuksiin puuttuvaa sosiaalihuoltolain 47 §:n 1 momentissa ja 3 §:n 8 kohdassa tarkoitettua teknologista ratkaisua.

Hyvän hallinnon ja oikeusturvan perusteet määrittelevää perusoikeutta ei voida rajoittaa jättämällä ehdotetulla tavalla mainitsematta 47 §:n 1 momentissa tarkoitettuja teknologisia ratkaisuja käyttäen ratkaistut sosiaalihuoltoasiat oikeusturvaa

täsmentävästä säännöksestä. Tällaista perusoikeusrajoitusta ei voida toteuttaa myöskään valiokunnan mietintöön sisältyvällä perustelulausumalla.

Mikäli perustuslain 21 §:ää ja sosiaalihuoltolain 45 §:ää täsmentävää laintasoista sääntelyä pidetään tässä yhteydessä perusteltuna, sen lähtökohtana tulisi olla, että asiakkaan 45 §:ssä tarkoitetusta päätöksestä tai asiakkaan ja palveluntuottajan välisestä sopimuksesta tulee käydä ilmi asiakkaan sosiaalipalvelussa käyttöön otettava teknologinen ratkaisu. Mikäli teknologisen ratkaisun – kuten esimerkiksi automaattisen päätöksenteon – käyttämisen edellytyksistä säädetään erikseen lailla, tällaisen teknologian käyttämisen tulee käydä ilmi sitä käyttäen tehdystä hallintopäätöksestä.

Teknologisten ratkaisujen käytön kannalta olisi erikseen aiheellista arvioida etenkin tekoälyn käyttämistä koskevan sääntelyn tarvetta ja edellytyksiä myös sosiaali- ja terveyspalveluissa. Tällaista selvitystä tehdään parhaillaan sosiaali- ja terveysministeriössä terveydenhuoltolain 51 §:ään liittyen tarkoituksena mahdollistaa hoidon tarpeen arvion tekeminen potilaalle digitaalisesti ja automaatiota käyttäen.

Teknologian käyttöedellytyksiä koskevaa sääntelyä olisi joka tapauksessa tässä yhteydessä tai säädettävässä laissa muutenkin paikallaan kehittää ottaen huomioon, että mietintöluonnoksen mukaan tekoälyn ja digitaalisten ratkaisujen hyödyntämisen arvioidaan sisältävän yhden realistisimmista keinoista parantaa tuottavuutta ja vaikuttavuutta ilman, että palveluiden inhimillinen laatu vaarantuu (s. 5). Myös perustuslakivaliokunnan arvion mukaan teknisten ratkaisujen avulla voi olla mahdollista parantaa ja täydentää hoitoa ja huolenpitoa eikä tällaisten ratkaisujen käyttäminen sinänsä itsessään ole perustuslain kannalta ongelmallista (PeVL 24/2022 vp, kappale 14). Niiden merkitys perustuslain 19 §:n 3 momentissa tarkoitettujen sosiaali- ja terveyspalvelujen riittävyyden turvaamisessa voi olla huomattava.